

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΔΙΚΑΣΤΩΝ

Εθσυνειδησία δικαστού. Υπερβελικώς ζήλος... Τὸ θάρρος ἐνὸς καταδίκου. Καὶ ἓνα ἀνέκδοτο τοῦ ἀρχαίου Ἀριστείδου. Τὸ κρᾶσι τοῦ Θωμά Μοῦρ. Μίκ... Σολομῶντιος ἀπόφρασις. «Ἐν ἀνάγκῃ μεταβάλλομαι σὲ γεωργό!» Ὅπου καταδικάζονται εἰς θάνατον δύο ἄλογα.

— Ένας δικαστής ἔλεγε κάποτε μὲ ἀφέλεια σὲ κάποιον φίλο του. — Σήμερα τὸ πρωὶ κατεδικάσαμε τρεῖς ἀνθρώπους εἰς θάνατον. Ἄν' αὐτοὺς, οἱ δύο θὰ ἦσαν ἀσφαλῶς ἔνοχοι...

— Ὁ Καρδινάλιος Μαζαρίνος συνήθιζε νὰ λέη γιὰ τὸν πρόεδρο τοῦ Δικαστηρίου Λεζουανιέ :

— Εἶνε τόσο καλὸς δικαστὴς ποῦ, ὕστερ' ἀπὸ κάθε ἀπόφασιν, μελαγχολεῖ γαυτὶ... δὲν μπόρεσε νὰ καταδικάσῃ καὶ τοὺς δύο ἀντιδίκους !...

— Ὁ Λασσὸς, ὅταν τοῦ ἀνέγνωσαν τὴν καταδικαστικὴν του ἀπόφασιν, ἐγύρισε στὸς δικαστὰς του καὶ τοὺς εἶπε :

— Πειθαίρω σὲ μιὰ ἐποχὴ ποῦ ὁ λαὸς ἔχει χάσει τὰ λογικὰ του. Σεῖς, θὰ πεθάνετε ὅταν θὰ τὴν ἐπιναποχτήσῃ !...

Σὲ μιὰ ὑπόθεσιν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ δικασθῇ ὁ δίκαιος Ἀριστείδης, ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀντιδίκους, γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν εὐμενείαν του, ἄρχισε νὰ τοῦ ἀναφέρῃ πόσον ὁ ἀντιδικὸς του τὸν ἐχθροῦνταν κ' αὐτὸν τὸν ἴδιον.

— Μὰ φίλε μου, τὸν δίκαιοιν ὁ Ἀριστείδης, τί μοῦ τ' ἀναφέρεις ὅλ' αὐτὰ !... Ἡ ὑπόθεσιν ποῦ πρόκειται νὰ δικασθῶ εἶνε δική σου, ὄχι δική μου...

— Ένας εὐγενὴς ποῦ εἶχε κάποιον δίκην ἐκχορευτὴν, ἔστειλε κάποτε στὸν δικαστὴν Θωμᾶ Μοῦρ, γιὰ νὰ τὸν κλινοῦσῃ, δύο πολυτίμητα δοχεῖα σίνου.

— Ὁ Μοῦρ ὁ ὁποῖος ἦτο ἀδέκατος, τὰ γέμισε μὲ ἐλεγκτὸ κρασί, καὶ δίνοντάς τα πίσω στὸν ὑπηρετὴν τοῦ εὐγενοῦς, ποῦ τὸ εἶχε φέρεῖ, τοῦ εἶπε :

— Νὰ πῆς στὸν κύριόν σου πῶς ἂν δὲν τοῦ ἀρκεῖ αὐτὸ τὸ κρασί, θέτω εὐχαρίστας σὲ τὴν διάθεσίν του ὅλα τὰ βαρέλια τοῦ κελλαριοῦ μου...

— Ὁ Λουδοβίκος Ἰσος ἔστειλε κάποτε ἓνα ἰδιόγραφο σημείωσιν στὸν δικαστὴν ντ' Ὁρμεσσόν, διὰ τοῦ ὁποῖου τὸν παρακαλοῦσε νὰ ὑποστηρίξῃ κάποιον προστατευόμενον του ποῦ ἐπρόκειτο σὲ λίγες μέρας νὰ δικασθῇ.

— Ἡ δίκην πραγματικὴν ἔγινε, ὁ κατηγορούμενος ὅμως κατεδικάσθη.

— Ὑστερ' ἀπὸ λίγες μέρας, ὁ ντ' Ὁρμεσσόν ἐπῆγε στὸ παλάτι γιὰ κάποιαν ὑπόθεσιν Ὁ Βασιλεὺς μόλις τὸν εἶδε, τοῦ εἶπε μὲ ἀπερησότητα :

— Ὡστε λοιπὸν κατεδικάσατε, κύριε, ἓναν εὐνοοῦμένον μου !...

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε... Κατὰ τὴν διαδικασίαν ἐπέστηθην, δυστυχῶς, πῶς ἦταν ἔνοχος...

— Τὸ φανταζοῦμαι ! ἀπάντησε γελῶντας ὁ Λουδοβίκος Ἰσος. Καὶ σὰς συγγνώμην, κύριε ντ' Ὁρμεσσόν... Δὲν ἐκάματε μὲν ὅτι σὰς ἐζητήσα, ἐκάματε ὅμως ὅτι ἐπεριμένα ἀπὸ τὸν ἐντιμὸ χαρακτήρα σας !...

— Ὁ πρόεδρος τῆς γαλλικῆς Συνελεύσεως Ντυπὲν διηγεῖται τὸ ἔξης ἀνέκδοτο, στὰ « Ἀπομνημονεῖματά » του :

— Λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν δίκην τοῦ Νεῦ, τοῦ ἀδίκως τουφεκισθέντος στρατιώτου, ἐπῆγα νὰ ἐπιβεβεθῶ τὸν στρατιώτη Μορτιέ, δοῦναι ντὲ Τρεβίξ, στὸ μεγάλο του. Στὴν αἰθούσῃ ὅπου μὲ ὁ τοδεῖχθη ὁ στρατάρχης — ὁ ὁποῖος σημεῖωσται, συγκατελέγετο μεταξὺ τῶν μελλόντων νὰ δικασθῶν τὸν Νεῦ — ἦσαν χρησιμοποιεμένοι δύο πρόσβινες εἰδόντες : ἡ μία ἀπ' αὐτὰς παρίστασε τὸν πατέρα του, ἓνα σεβάσιμον γεροντάκι μὲ ροῦχα ἄγρότου, καὶ ἡ ἄλλη τὸν ἴδιον τὸν στρατάρχη, μὲ τὴν μεγάλην του στολή. Ὁ Μορτιέ συγγινημένος, ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μοῦ εἶπε :

— Βλέπετε... Αὐτὸ εἶνε τὸ πορτραῖτο τοῦ πατέρα μου, καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιόν μου... Ἐ, λοιπὸν, θὰ ληρωθῶμαι νὰ ἐγκαταλείψω τὰ πάντα, νὰ φρεθῶ τὰ ροῦχά μου τοῦ πατέρα μου, καὶ νὰ ἐπιδοθῶ σὲ τὰς ἀσχολίας μου, παρὰ νὰ καταδικάσω τὸν στρατάρχη Νεῦ... Εὐτυχῶς ξέρω νὰ ἀναβῶ τὴ γῆ !...

— Κάποτε στὴν εἰσοδὸ μιᾶς ἐκκλησίας μέσα στὴν ὁποίαν βρισκόταν ὁ Ἀυτοκράτωρ Κάρολος ὁ Π', δύο κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας τσακώθηκαν... ποὐὰ νὰ μὴ πρώτη. Ὁ Ἀυτοκράτωρ, χάσας στὸ τέλος τὴν ὑπομονὴν του, τίς ἐκάλεσε καὶ τίς δύο καὶ τοὺς εἶπε :

— Ἀφοῦ δὲν κατορθώσατε νὰ συμφωνήσατε μεταξὺ σας, διατάξω νὰ μὴ πρώτη ἡ πῶ ἡλιθία καὶ ἡ πῶ ἄσχημη ἀπὸ τίς δύο σας !

— Ὁ χρονολόφος τῆς ἐποχῆς ἀναφέρει ὅτι κατόπιν τῆς βασιλικῆς προσταγῆς, οἱ κυρίες ἀπεφάσισαν, φρονιμώτατα, καί... μῆλξαν καὶ οἱ δύο συγχρόνως !



— ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ —

— Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Δημάρχου

— Ὅταν ὁ Ὁθων ἔβαινε τὴν περιοδείαν του, ὡς βασιλεὺς, εἰς τὴν Ἑλλάδα, πέρασε καὶ ἀπὸ τὴν Βιτινίτσα, μιὰ χωμόπολι ποῦ ἐνε μεταξὺ Ναυτάκτου καὶ Γαλαξειδίου, ὅπου φυσικά, τὸν ὑπεδέχθηεν ὁ Δημάρχος τῆς πόλεως.

— Τοῦ ἔστρωσαν, λοιπὸν, καὶ ἓνα ἑλληνικὸν τραπέζι ἐκεῖ. Ὅταν ἐκάθισαν νὰ γευματίσουν, ὁ βασιλεὺς ἠρώτησε τὸν... ἄρχοντα τῆς πόλεως.

— Λοιπὸν, κύριε Δημάρχε, δὲν μᾶς εἶπατε, πῶς πηγαινεὶ ὁ Δήμος ἐδῶ πέρα ;

— Ἄστα, Μεγαλειότατε ! Ἄσχημα, πολὺ ἄσχημα !

— Μὰ γιατί ;

— Πάει σουτοῦζεψε τώρα καὶ κάμποσο καιρό !

— Καὶ πῶς δὲν φροντίζετε σεῖς ; νὰ τὸν διορθώσατε ;

— Ἄμ' εἰ φταίω γιῶ Μεγαλειότατε ! Ἰγώ τ' ἄ λέω, αὐτοῦνος χαμπάρο δὲν εἶμι. Κάθι μέρα μὲ τὰ βουλιὰ, κίτ' ἓμερα σ' τίς ταβέρνες. Αἰ, ὅπως νάναι ἀδισφὸ τὸν ἔχου, πρὲπ' νὰ τ' πῶ ἄλλὰ ποῦ !... δὲν βαριέσαι !... Ἄκουε κανέναν !...

— Ὁ Ὁθων ἐφάνηκε μὴ ἔνοσθον.

— Ὁ Δημάρχος εἶχεν ἀδελφόν ποῦ τὸν λέγαν Λήμο !...

— Ἡ φιλοκατρία τοῦ Στουρνάρα

— Ὁ ἔθνικὸς εὐεργέτης Νικόλαος Στουρνάρας ποῦ ζοῦσε ὡς ἐπίσκοπος στὴν Ἀλεξάνδρεια, ἀγαποῦσε τόσο τὴν Ἑλλάδα, ὥστε κληροδότησε σ' αὐτὴν μεγάλην ποσά, μεταξὺ τῶν ὁποῖων καὶ 600,000 χρυσῆς δραχμῆς, γιὰ τὴν ἰδρυαί του Πολυτεχνεῖου Ἀθηνῶν.

— Στὴ διαθήκῃ δὲ ποῦ ἀφήκε, προέτρεπε τὴν σύζυγόν του, νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν Ἀθήνα καὶ ν' ἀφήσῃ, μετὰ τὸν θάνατόν της, ὅλην τὴν τὴν περιουσίαν ὑπὲρ τοῦ Πολυτεχνεῖου.

— Ἐκτὸς ὅμως τούτου, ἀπῆλθε νὰ εἴθῃ ἡ θυγατέρα του, μετὰ τὸν θάνατόν του στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ λάβῃ ἑλληνικὴν ἀνατροφὴν καὶ νὰ ὑπανδρευθῇ ἑλληνα, ἄλλως τὴν ἔκανε ἀπόκληρο ἀπὸ τὴν περιουσίαν του καὶ τῆς ἀφῆκε τὴν πατριζὴν του κατάρια.

— Πότε πεθαίνει ὁ ἄνθρωπος

— Ὁ μακαρίτης ὁ Κανελίδης, ὁ ἄλλοτε διευθυντὴς τῶν «Καιρῶν», ἔλεγε :

— Ὁ ἄνθρωπος δὲν πεθαίνει, παρὰ ὅταν δὲν ἔμπορεῖ πλέον νὰ ζῆ τῆ.

— Ἀπενταρία ἐμπνεύσεως

— Μιὰ φορὰ, ὅταν ὁ Σουρῆς καὶ ὁ Παλαμᾶς, ἠργάζοντο εἰς τὸ «Μὴ Χάνεσαι», εἶχαν μείνει ἀπένταροι καὶ οἱ δύο.

— Ὁ Γαβουλιδῆς δὲν εἶχε νὰ τοὺς δώσῃ λεπτὰ.

— Ἐκεῖ ποῦ ἐκάθηντο περιλουτοὶ εἰς τὰ γραφεῖα, ὁ Παλαμᾶς, λέγει εἰς τὸν Σουρῆ.

— Καὶ τώρα Γιώργη τί νὰ κάνουμε ;

— Ὁ Σουρῆς πέρανε ἓνα κομματὶ χαρτί, κάθεται, σοβαρῶς καὶ γράφει, τὸ δίδει εἰς τὸν Παλαμᾶ, καὶ φεύγει ἀμίλητος καὶ καμιαρῶμένος :

— Εἶχε γράψῃ στο χαρτὶ τὸ ἔξης, πρὸς Παλαμᾶν ἐπίγραμμα :

Σὲ συμβουλεύω, Κόστα μου, ἀπὶ νὰ γράψῃς στίχους, ἀρᾶζε το κεφάλι σου, καὶ χίτηα το στοὺς τοῖχους !

— Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ —



— Ὁ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΙΟΥΜΑΣ παῖς εἰς νεανίαν ἡλικίαν.

